తెరలు!

ఈ వారం కథ

— టి. రామాచారి

ఏదేళ్లనాడు ప్రసాద్ పనిచేసే ఆఫీసు వాళ్లంతా కలిసి భద్రాచలం ట్రిప్పు వేశారు. వాళ్లతోపాటు కొందరు గెస్టులూ ఉన్నారు. అందులో వేణూ, ఆయన భార్య ప్రియంవద కూడా ఉన్నారు. అక్కడి 'పంచవటి' గెస్ట్ హౌస్‌లో వాళ్ల బస.

సామాన్లు సర్దుకొని, స్నానాలు ముగించుకుని ఆలయానికి బయలుదేరా రందరూ. కాని వేణుమాత్రం ఇంకా టూత్ బ్రష్ నోట కరుచుకుని గది బయట నిలబడున్నాడు.

"ఏం వేణుగారూ, ఆలయానికి రావటంలేదేమిటి? ఇంకా టూత్‌బ్రష్ దగ్గరే ఉన్నారు" అని ప్రసాద్ అడిగితే ఆయన "మీరు బయలుదేరండి. నేను.." అని భావగర్భితంగా ఆగిపోయాడు. మిగతావారంతా ఆలయం వెళ్లొచ్చేసరికి తొమ్మిదిదాటింది. కాఫీ ఫలహారాలు కానిచ్చి గుండాలకని బయలుదేరారు. మే నెల కావడం మూలాన ఎండలు తీవ్రంగా ఉన్నాయి. సరే, బస్సు గుండాల చేరుకుంది. తీరా చూస్తే వాళ్లు వెళ్లవలసిన వేడినీళ్ల బావి కిలోమీటరు దూరంలో వుంది. ఇసుకలో నడవాలి!

ముందుకు వేసిన అడుగు ఇసుకలో కూరుకుపోతూంది. వేడెక్కిన ఇసుక జోళ్లలో చేరి అరికాళ్లు మండిపోతున్నాయి. ఇలా వేసిన కాలు కూరుకుపోతూ, తీసిన కాలు కాలిపోతూ, పైన ఎండ మాడ్చేస్తోంటే కిలోమీటరు దూరం నడవటం అసాధ్యమనే అనిపించింది. అయినా ఇద్దరు, ముగ్గురూ జట్లుగాచేరి పిచ్చాపాటి మాట్లాడుతూ నడక సాగిస్తున్నారు. ఇంతలో అనుకోకుండా గాలి దుమారం మొదలయింది. ఇసుక రేణువులు పైకిలేచి మొహాల్ని కొట్టేస్తున్నాయి. పంజాబీ సూటు వేసుకున్న ప్రియంవద ఏమరుపాటుగా ఉందేమో ఆమె భుజమ్మీదున్న దుప్పట్టా గాలికి ఎగిరి పైపైకిలేస్తూ అల్లంత దూరంలోవున్న తుమ్మచెట్టుకు చిక్కుకుపోయింది. ఆమె తన పక్కనే నడుస్తున్న ప్రసాద్‌ని నిస్సహాయంగా చూస్తే ఏమిటన్నట్లు అతనూ ఆమె వైపు చూశాడు. అతని చూపులకామె చటుక్కున తన రెండు చేతుల్నీ ఎదకు అడ్డంపెట్టుకుని కళ్లతోటే తుమ్మచెట్టుకు అతుక్కుపోయిన తన దుపట్టాని చూపించింది. ప్రసాద్ ఒగరుస్తూ అంతదూరంపోయి ఆ దుప్పట్టాని తెచ్చాడామెకు. ఆమె తన కళ్లతో థ్యాంక్స్ చెప్పిందతనికి. తన నిర్లక్ష్యానికి వేణు ఏమంటాడోనని లోపల్లోపల భయపడుతూనే వుంది.

ఇక్కడింత జరుగుతున్నా వేణుమాత్రం ఇదేమీ పట్టించుకోకుండా తనతో నడుస్తున్న వారితో తన గురించీ, తనవ్యాపారం గురించీ, తన సంపాదన గురించి, అనుభవాల గురించి చెప్పుకుపోతున్నాడు. ఇంత కష్టపడి వాళ్లు ఇసుక భావి చేరుకుంటే అందులో నీళ్లే లేవు! అడుగునుంచి ఓ పిడికెడు ఇసుకతీసి చూస్తే అది తడిగా వుంది. ఆ తడి వేడిగా వుంది. సరే అందరూ భావి చుట్టూరా కూచుని ఫోటోలు తీయించుకున్నారు. ఇంత సందడిలోనూ వేణు ప్రియంవద మీద ఒక కన్ను వేసేవుంచాడు.

ఆ మర్నాడుదయం కూడా వేణు ఆలయానికి రావడానికి నిరాకరించాడు. ఎందుకూ? అని ప్రసాద్ అడిగితే?

"నాకిలాంటి వాటిమీద నమ్మకంలేదండి. ఈ భద్రాచలమయినా ప్రియంవద బలవంతంమీద వచ్చాను" అన్నాడు.

"ఫర్వాలేదు రండి వేణుగారు. అయినా దేవుడిని మొక్కేవాళ్లంతా నమ్మకముండే మొక్కుతున్నారా? ఏదో అందరూ మొక్కుతున్నారు గనక తాముమొక్కుతున్నారంతే" అని పురమాయిస్తే వేణు కాదనలేక బయలుదేరాడు.

అందరూ ఆలయం వెళ్లొచ్చింతర్వాత భోజనాలు ముగించుకుని కూనవరం బయలుదేరారు గోదావరి శబరి సంగమం చూడటానికి. అక్కడ బస్సాంగితర్వాత కాళ్లని నీటిలోజార్చి ఒడ్డున కూచుంటే పోయిన ప్రాణం లేచివచ్చినట్లయింది వారికి. కొందరు తువాళ్లు కట్టుకుని నీటిలోదిగితే, ఇంకొందరు ఆ ముందుకుపోతే ఈదటానికి అనువుగా ఉంటుందని నడక సాగించారు.

ఇలా అందరూ నీళ్లలోకి దిగటం చూసి, ప్రియంవద తానొక్కతే ఒడ్డున కూర్చుని ఉండలేకపోయింది. ఎన్నాళ్లతర్వాతో తనకు ఈదడానికి అవకాశం వచ్చింది. ఈ అవకాశాన్ని వదలదలచుకోలేదు. తనూ నీళ్లలోకి దిగి ఒంటరిగా ఈదుతూపోయి నది మధ్యలోవున్న బండరాతిని చేరుకుంది. ఆమెపుట్టి పెరిగిన గ్రామం కృష్ణానది తీరాన వుండటంచేత చిన్నప్పుడు అందులో ఈదుతూ ఉండేదామె. కాలేజీలో చదివేటప్పుడు కూడా ఈతల పోటీల్లో పాల్గొనేది. ఎన్నేళ్ల తర్వాతో ఈదటానికి అవకాశం దొరకడంతో సంబరపడిపోతూ స్వేచ్ఛగా ఈదడం మొదలెట్టిందామె. ఆమె ఇలా విచ్చలవిడిగా ఈదుతుంటే ఆమెను వేణు ఒడ్డుమీదనుంచే కేకలేస్తున్నాడు.

"ప్రియంవదా, ఒంటరిగా అంత దూరం పొయ్యావేం? రా.. వెనక్కి..రా" అని.

దానికామె "వస్తున్నా" అని సంజ్ఞ చేసిందేకాని నీటిలో మునిగి తేలింది. వెల్లకిలా పడుకుని తేలిపోతూ కళ్లు మూసుకుంది. తేరుకుని నోట్లో చేరిన నీటిని ధారగా పైకి చిమ్మింది. ఇలా కొంత సేపయింతర్వాత ఆమె తన చుట్టూ పరిసరాలొకసారి చూసింది. అప్పుడుగాని తనెక్కడున్నదీ అర్థంకాలేదు. వెనక్కి తిరిగి చూస్తే తన వాళ్లెక్కడో అల్లంత దూరంలో కనిపించారు. వాళ్లు తన వైపు చేతులు ఊపుతూ అదుర్దాగా కేకలువేస్తున్నారు. ప్రియంవద వాళ్లున్న ఒడ్డువైపు ఈదడం ప్రారంభించింది.

ఎండాకాలం కావటాన నది సన్నగా ప్రవహిస్తున్న గోదావరి ప్రవాహపు ఉధృతికి ఆమె నిలవలేకపోతోంది. శక్తినంతా కూడదీసుకుని కాళ్లూ చేతులూ కొడుతూ ఈదడానికి ప్రయత్నించింది. ప్రవాహపు ఒరిపిడి ఆమెను ఇంకా దూరం లాగేస్తోంది ఆమె ఏమీ చెయ్యలేకపోతోంది.

అదృష్టం బాగుండి తన కాలు ఏ రాతికి తాకి తను దానిమీద నిలబడగలిగితే.... పూర్తిగా అలసిపోయిన ప్రియంవద ఇక ఈదడం మానేసింది. ప్రవాహంతో పాటు నిస్సహాయంగా కొట్టుకుపోసాగింది.

ఉన్నట్టుండి ఆమె ముందున్న నీటి ప్రవాహం సుడులు తిరిగి ఆమెను ఒక్క ఉదుటున అడుక్కి లాగేసింది. ఎవరో కాళ్లని పట్టుకుని లాగినట్లు అడుక్కి తన్నుకుపోయింది. చుట్టూ నీలిరంగు ప్రవాహం. దాని మధ్య పిచ్చుక రెక్కలా కొట్టుకుపోతున్న తను, ఏమిటి విషాదం ఈ ప్రవాహంలో తనిలా కొట్టుకుపోవసిందేనా? తనెందుకిలా మునిగిపోతుంది? ఈ రాతికీ ఆ రాతికీ ఢీకొని ప్రాణంపోతే తనశవం మాత్రం కుళ్లి... చీకిపోయి తునాతునకలైపోయి ఈ నీటిలో కలిసిపోవలసిందేనా? భయం వేసిందామెకు.

ఉన్నట్టుండి ఆమె శరీరం ఉధృతంగా ఊగిపోసాగింది. నీలి నీటి వరద పత్తిళ్ల మధ్య

ఆమె శరీరం తేలి నీటిపైకి తేలేస్తోంది. ప్రవాహపు ఒరిపిళ్ల మధ్య పెనుగులాట. తర్వాత అంతా చీకటే. అనంతమైన చీకటి.

* *** *

ప్రియంవద కళ్లు తెరిచేసరికి తను మెత్తటి ఇసుకమీద పడుకుంది. తనింకా బతికే ఉన్నానని తెలుసుకుని ఆమె మనసుకు హాయి అన్పించింది. కాని ఒళ్లంతా నొప్పులు. శరీరం దోక్కుపోయిన చోటంతా మంట. పురుషులెవరోవచ్చి తనను నీళ్లలోంచి పైకి లాగినట్లు లీలగాస్ఫురణ. ఇందాకా తన మృత్యువుకెంత దగ్గరగా ఉన్నదీ జ్ఞాపకమొచ్చి ఆమె శరీరం గగుర్పొడిచింది. ఇంతలో తన భర్త వేణు జ్ఞాపకమొచ్చి ఆమె శరీరం ఆపాదమస్తకం ఒక్కసారి కంపించింది. నీటి అట్టడుగున కూడా గుహలాంటిదేదో ఉండడంవల్లే ప్రవాహం సుళ్లు తిరిగి ఆమెను అడుక్కి లాగేసింది. సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే ప్రసాద్ • అక్కడున్న గుండు మీద కూర్చునుండటం, ఈమెను పైకి లాగడం జరిగింది.

ప్రియంవద లేవ ప్రయత్నించింది కానీ లేవలేకపోయింది.

సిరంజ్ పెట్టి తన శరీరంలోని శక్తినంతా ఎవరో లాగేసినంత నీరసంగా ఉందామెకు. మైకం కమ్ముకొస్తోంది. శరీరం తేలిపోతుంది. తను చూడగలిగినంత మేరకూ ప్రపంచం కదిలి, కరిగి, మాయమైపోతున్నట్లనిపించింది. శరీరం తేలిపోయి కళ్లు మూసుకుపోతున్నాయి.

* *** *

ఆరోజు రాత్రి ఒక పొద్దప్పుడు తన పక్క గదిలోంచి ఘర్షణేదో వినిపిస్తే ప్రసాదుకు మెళుకువయింది. ఆమె గింజుకుంటూ వుంటే అతనామెను మెత్తగా గదమాయిస్తున్నాడు. ఏదో మామూలు గొడవేదోనని ప్రసాద్ మళ్లీ నిద్రలోనికి జారుకున్నాడు. మర్నాడుదయం మామూలుగా అందరూ ఆలయం వెడుతుంటే వేణుమాత్రం సిగరెట్టు కాలుస్తూ మంచంమీదే కూచున్నాడు. సైడ్ టేబిలు మీద ఖాళీ సీసా, గ్లాసులూ ఉన్నాయి. ప్రియువదఏమో స్నానం చేసి సిద్ధంగా వుంది. తనను పలకరిస్తూ తమవైపే వస్తున్న ప్రసాదుని చూస్తున్న ప్రియంవదకు అతని వ్యక్తిత్వం, అతని స్వరంలో గాంభీర్యం, మాటల్లో మత్తు, ఆ మత్తులో ఏదో ఆకర్షణ. అతను తన దగ్గర కొస్తున్నకొద్దీ ఆమెకు భూమ్మీద కాళ్లు తేలిపోతున్నాయి.

ఆలయానికి బయలుదేరమని ప్రసాద్ అడిగితే వేణు

'నిన్నటి సంఘటనతో నాకు దేవుడిమీద నమ్మకం పోయింది. మీ మాట మీద నిన్న మీతోపాటొచ్చి నేనూ దేవుడికి మొక్కానా? మరి నా భార్యకీసంఘటన జరిగిందేం? దేవుణ్నీ నమ్ముకున్నందుకా నాకీ ఫలితం? ఇవన్నీ మూఢనమ్మకాలండీ"

దానికి ప్రసాద్—

"చూడండి వేణుగారు, దేవుడున్నదీ లేనిదీ మన నమ్మకం మీద ఆధారపడిన విషయం. అనుభవాన్ని బట్టికాదు. పోనీ, మీరన్నట్టు అనుభవాన్ని బట్టే తేల్చుకునే విషయమైతే నిన్న మీరు దేవుడిని కొలిచినందువల్లే ప్రియంవదగారు బతికారని ఎందుకనుకోకూడదు?" అని ఎదురుప్రశ్న వేశాడు.

"సరే, సమర్థత వుంటే దేన్నయినా సమర్థించుకోవచ్చులెండి. అయినా ఈ రోజుకు నన్ను వదిలేయండి" అని వేణు అంటే ఇక చేసేదేమీ లేక బయటికొచ్చేశాడు ప్రసాద్.

ఆరోజు కిన్నెరసాని డామ్ చూడటానికి బయలుదేరారంతా. అక్కడికి చేరుకునే సరికి మధ్యాహ్నం రెండు దాటింది. సింగరేణి గెస్టు హౌస్ ముందున్న చెట్ల కింద బస్సాగుతూనే డామ్‌వైపు నడక సాగించారు. ఆ మండు టెండలో కిలోమీటరు పైగానే నడవాలి. తాము నడవలేమంటూ కొందరు చెట్లకిందే నిలబడిపోయారు. వారితోపాటు వేణూ ఉన్నాడు. క్రితం రోజు దుర్ఘటనకు బాగా అలసిపోయినా ప్రియంవద మాత్రం అందరితోపాటు తనూ బయలుదేరింది డామ్‌వైపు. ఆమె పట్టుదలకి అందరికీ ఆశ్చర్యమేసింది.

అందరితో కలిసి ప్రసాదూ బయలుదేరాడు డామ్ చూడటానికి. నడుస్తున్నాడేగానీ అతని మనస్సు మాత్రం ప్రియంవద మీదే వుంది. ఆమె అలంకరణ అతి మామూలుగానే ఉన్న ప్రసాద్‌కి మాత్రం ఆమె కదలికల్లో, నడకలో, చేతలో, మాటల్లో, మౌనంలో ఏదో ఆకర్షణ. ఆ ఆకర్షణలోనే ఏదో కవ్వింపు. అలా నడుస్తూన్న ప్రసాద్‌కి ఆమెను చూసి ఒక్కసారి ఆశ్చర్యమేసింది. ఏమంటే క్రితం రోజు ఆమె మునిగిపోవడంవల్ల కలిగిన గాయాలేకాక మరికొన్ని గాయాలు కనిపించాయామె శరీరం మీద. చెంపలు గాట్లు పడున్నాయి. పెదిమలు పగిలున్నాయి. బుగ్గలు చిట్లి రక్తం గడ్డకట్టుకుపోయింది. ఆమె మొహంలో ఏదో విషాదం. చెప్పరాని దుఃఖం. ఇప్పుడామె సాక్షాత్తూ మూర్తీభవించిన శోకదేవతలానే కనిపిస్తోందతనికి. దుండగుడెవడో వచ్చి పగలేసిన పాలరాతి విగ్రహంలా వుంది. ఒంటరిగా, అన్యమనస్కంగా, ఏదో పోగుట్టుకున్న దానిలా నడుస్తోంది. ఇంత దుఃఖంలో వున్నప్పుడు ఎవరో ఒకరు ఆప్యాయత, ప్రేమా, అభిమానం చూపకపోతే మానసికంగా ఏ వ్యక్తీ బతకలేదు. ఈ బాధ నుంచి తప్పించుకుందామని ఆమె ఏ అఘాయిత్యమో చేసుకున్నా ఆశ్చర్యపడనవసరంలేదు అనుకున్నాడు ప్రసాద్. అందుకే ఆమె వద్దకు మెల్లగా నడిచాడు. అతనలా రావటం చూసి ఆమె సిగ్గుపడిపోయింది. అడుగులు తడబడ్డాయి.

"ప్రియంవదగారూ, మీరేమీ అనుకోకపోతే మిమ్మల్నొకమాట అడగాలనుకున్నాను. మీరుపడే బాధేమిటోగానీ దాన్ని నేను చూడలేకుండా ఉన్నాను. నన్ను మీ అన్నగా భావించి.." అని అడిగితే ఆమె ఏమిటన్నట్లు చూసింది.

"నేను అడగదలచుకున్నదేదో మీకీపాటికే అర్థమయ్యే ఉంటుంది"

నిజమే. తన కర్థమయింది. కాని తన బాధనతనికెలా చెబుతుంది? అందునా ఒక పరాయి మగాడితో! తన భర్త క్రూరుడని చెబుతుందా? తనమరోజూ హింసిస్తూ ఉంటాడని అంటుందా? క్రితం రోజు తను చావబోయి బతికి, తనకు పూర్తి స్మారకం లేకున్నా బలవంతంగా తనతో..ఏం చెబుతుంది? మౌనంగా ముందుకు నడిచిందామె. ఆమె మౌనం చూసి అక్కడినుంచి తప్పుకున్నాడు ప్రసాద్.

భద్రాచలం తిరిగొస్తున్నప్పుడు తన చుట్టుపక్లే ఎక్కడో · ప్రసాద్ కూచునుంటాడని ప్రియంవద ఆశించింది. కాని అలాటిదేమీ జరక్కపోగా ఆ ముందు డ్రైవరు దగ్గరెక్కడో అతని మాటలు వినిపించాయి. ఆమెకేదో నిరాశ! అనవసరంగా తను ప్రసాదు గురించి ఎక్కువగా ఆలోచిస్తోందే? ఆమెకే ఆశ్చర్యమేసింది.

పైకెంతో నాగరీకంగా కనిపించే తన భర్త తన జీవితాన్ని ఓ దుఃఖ సాగరంగా

(మిగతా 11వ పేజీలో)

ఆదివారం కథ

(10వ పేజీ తరువాయి)

మారేస్తోంటే, ఆత్మీయతా, అనురాగాలున్న ప్రసాద్‌ని ఊతగా పట్టుకోవాలని ఆరాటపడుతోంది తన మనస్సు. ఇందులో అసహజమేమీ లేదనిపించింది ఆమెకు.

ఆటు తర్వాత రెండేళ్లకు గామోలు హిమాయత్‌నగర్‌లోని సూపర్ బజార్లో ప్రసాదుకి ప్రియంవద కనిపించింది.

ఆమె మొహంలో విషాదం స్పష్టంగా కనిపించింది అతనికి. తొలి పలకరింపులయింతర్వాత.

"ప్రియంవదగారూ, మీరు భద్రాచలంలోనూ ఏదో దుఃఖంతో ఉన్నట్లు కనిపించారు. ఇప్పుడూ మీలో ఏదో విషాదం. నన్ను మీ ఆప్తునిగా భావించి మీ కష్టమేమిటో చెబితే నా చేతనైన సాయం చేస్తాను" అంటే ఆమె..

"ఏం చెప్పమంటారు? ఆయన ఊళ్లో వుండేది నెలకి పదిరోజులే. ఆ పదిరోజులయినా ఇంటి దగ్గరుండరు. ఆయన కెంపులో స్నేహితులు, స్నేహితురాళ్లానూ. ఎన్నో వ్యాపకాలూ, ఎన్నెన్నో వ్యసనాలు. మద్యం, మనీ, మగువ ఇవుంటే చాలు ఆయనకి నేను అక్కర్లేదు. లోకం చూడటానికి మాత్రం భార్యగా ఒక చందనపు బొమ్మ కావాలి. కాని తనలా ఆ భార్యకూ ప్రేమా, అనురాగం, అభిమానం అవసరమని ఆయన అనుకోరు. తన భార్యకూ ఒక మనసుందనీ, ఆమెకూ శారీరకంగానూ, మానసికంగానూ కోరికలుంటాయనీ నమ్మ బొమ్మను నేను. ఆయన నివాసం పేరుకు మాత్రమే నా దగ్గర. ఆయనకు మరో సంసారముంది. ఇక్కడున్నప్పుడు మాత్రం నాకో నరకం సృష్టించి పోతుంటారు. ఆయన కామానికి బలికావడానికి మటుకు నేను పనికొస్తుంటాను" అని ఒక క్షణం ఆగి ఆమె మళ్లీ "నాకేమని పిస్తోందో తెలుసా ప్రసాద్‌గారూ! తన అధిపత్యాన్ని చూపించుకోవడం, భార్యని హింసించడం, ఏడ్పించడం ఇవే పురుషుడికున్న నేటి పురుషార్థాలు!" ఆమె వ్యథ చూస్తుంటే మనిషికి నిజంగా ప్రేమ పిపాసకు మించిన పిపాస మరొకటి లేదనిపించింది.

* *** *

ఒక సాయంత్రం ఆఫీసునుంచి ఇంటికెళుతుంటే ప్రసాద్ కారుకి గగన్‌మహల్ సందులోంచి ఒక స్త్రీ అడ్డొచ్చింది. ఆమె అలారావడం చూసి ప్రసాద్ స్టీరింగును ఎడమకి తిప్పి, కారు నాపేడు. కారు ఆమెను ఢీకొందనే భయపడ్డాడు ప్రసాద్. కారు దిగి ముందుకు ఆమెవైపు నడిచాడు. ఆ స్త్రీ మెరుపులా అతన్నొకసారి చూసి, ఓ విరునవ్వు నవ్వి మళ్లో సందులోకి మాయమయింది. అలా ఆమె నవ్వినప్పుడు ఆ కళ్లు తళుక్కున మెరిశాయి. మొహంలో వేయి మతాబులు వెలిగాయి. అతి కొద్ది సమయంలోనే ఆ కొన్ని క్షణాలలోనే ప్రసాద్ ఆమెను గుర్తించాడు. ప్రియంవదే. వారిద్దరి మధ్య ఆ క్షణం మౌనమే రాజ్యమేలింది. ఆ మౌనంలోనే పరస్పరం 'మీరా' అంటే 'మీరా..' అని కళ్లతోనే పలకరించుకున్నారు.

చందనపు బొమ్మలావున్న ప్రియంవద దం

[illegible]

యుంది. ఆమె చూపుల్లో ఏదో మూగ బాధ. ఏదో దీనత్వం. అస లే ప్రపంచమంటేనే భయ

పడుతున్నట్లుందామె. మరిప్పుడు తనేం చేయాలి? అస్సలు ఆమె కోసం తనేమైనా చేయగలడా?

ఆ చుట్టుపక్కల ఆమె కోసం వెదికాడత

[illegible]

వెదికాడు. అలసిపోయిందాకా వెతికాడు. కానీ ఎంత వెతికినా ఆమె కనిపించలేదు! సరే. వెనక్కి తిరిగొచ్చి కారుస్టార్టు చేశాడు. వేగంగా పరుగెడుతోంది. అతని మనస్సు మాత్రం పక్షిలా ఆ కారు కిటికీలోంచి బయటికెగిరి రోడ్డుమీద ఆమె కోసం వెతుకుతూనే వుంది. అతని మనస్సులో ఏదో ఆరాటం ఏదో ఆతురత.. ఏదో తపన. ఒక స్త్రీ కళేబరానికి ప్రియంవద ఛాయ పులిమినట్లనిపించిందతనికి. తను చూసిన ప్రియంవదను తలుచుకుంటే అతని హృదయంతలో శత కోటి పిడుగులు పడినట్లయింది. కాని వెంటనే.

"ఈమె గురించి నేనింతగా ఆలోచిస్తున్నానేం? ఆమె నాకేమీ కాదే? మా మధ్య ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. ఆమె బాగోగుల్ని గురించి ఆలోచించవలసింది ఆమె భర్త వేణు. అతను చేయని పనిని నేను చేయగలనా? ఒకవేళ ఏదైనా చేయగలిగితే ఎందుకు చెయ్యాలి? పోనీ చేస్తేనేం? అన్న ఆలోచనలతో అతని మనస్సు ఊగిసలాడుతోంది. కారుని రోడ్డువారగా ఆపి అందులోంచి దిగాడు. దానికానుకుని నిల్చుని ఆలోచించడం మొదలెట్టాడు. తనిప్పుడేం చేయాలి? వెనక్కి వెళ్లి ఆమె కోసం మళ్లీ వెతకాలా? ఆమె కనిపిస్తుందా? ఒకవేళ కనిపించినా తనేమయినా చేయగలిగినా ఈలోకం, ఈ సమాజం వీటి మాటేమిటి? అయినా కొందరి జీవితాలిలా ఎందుకు నాశనం అవుతాయి? వాళ్ల జీవితాల్లో ప్రళయాలెందుకు వస్తాయి? పిడుగులెందుకు పడతాయి? సమాధానం లేని ఈ

ప్రశ్నలకి అతని మనస్సులో ఏదో అలజడి! ఎందుకో అశాంతి! తనికిప్పుడు కావలసింది మనశ్శాంతి. తేరుకుని చుట్టూ చూస్తే తనున్నది ఆబిడ్స్ షాపింగు సెంటర్లో పోలీసు స్టేషన్ దగ్గరలో. పది అడుగుల దూరంలో ఎడమవైపు దేవాలయం, కుడివైపు బారూవున్నాయి. తన క్కావలసిన మనశ్శాంతి కోసం తనిప్పుడు ఎటు తిరగాలి? ఎందులోకి వెళ్లాలి?

అసలు జీవితమంటే ఏమిటి? ప్రేమ, స్నేహం, ఆత్మీయత, కరుణ, దయ, మానవత్వం ఇవే. అయితే ఈ అందమైన తెరల్ని తీసివేస్తే కనిపించే నగ్నజీవితాన్ని చూసి ఎవరైనా భరించగలరా? ఇలాంటి జీవితాన్ని తనో గంట క్రితం చూశాడు. అది చూశాకే తనకీ అశాంతి!

తన వైవాహిక జీవితంలో ప్రియంవద అనుభవించిన బాధలు ఒక భార్య, తల్లి, చెల్లి, కూతురు ఏ పేరుతో పిలిచినా పలికే ఒక భారత స్త్రీ మూగ రోదన.ఈ రోదనని వర్ణించడానికి ఈ ప్రపంచంలోని ఏ భాషలోనూ చాలినన్ని పదాలు లేవు. ఎంతటి కవికైనా వర్ణించడానికి మాటలు చాలవు.

ఇలా ఆలోచిస్తూ అడుగు ముందుకు వేశాడేకానీ, ఎడమకో కుడికో తేల్చుకోలేక తికమక పడుతున్నాడు.

కాని గగన్‌మహల్ ప్రాంతంలో తననించి తప్పించుకుని సందుల్లోకి పరుగెత్తిన ప్రియంవదను వెతుక్కుంటూ వచ్చిన వేణు ఆమెను తన కారులో ఎక్కించుకునిపోయాడని పాపం ప్రసాద్‌కు తెలియదు మర్నాడామెను మెంటల్ హాస్పిటల్‌లో చేర్పించడానికి!! ●